

### Тулъ (колчанъ)

Колчана носѣли на дѣсната страна, закаченъ на колана съ два ремѣка. Стрелитѣ стояли въ него така, че върховетѣ имъ били отгоре. Колчанътъ долу е по-широкъ, понеже стрелитѣ на края имали пера.

Въ маджарскитѣ гробове сж останали желѣзни части, отъ които може да се реставрира формата и голѣмината на колчана. Колчанътъ билъ 70—80 см. дълъгъ, а ширината му обикновено е 9—12 см. Той представлява дълга и плоска чанта. Едната страна, която падала до тѣлото, е плоска, или малко вдлъбната, а другата изпъкнала. Долниятъ му елиптиченъ край билъ заобиколенъ съ единъ желѣзенъ обржчъ, укрепенъ на дървено дъно; отъ този обржчъ излизатъ тънки, желѣзни пръчици, които били укрепени до странитѣ на колчана. Горниятъ край на колчана билъ както долниятъ, сжщо укрепенъ съ желѣзенъ обржчъ, но тази частъ била четиригълна. Отъ него сжщо излизали надолу желѣзни пръчици<sup>44</sup> (обр. 45).

Ако сравнимъ тѣзи данни съ рисункитѣ отъ територията, кждето билъ разпространенъ туркестанския лжкъ, може да се реставрира маджарския, респ. българския колчанъ. Най-важнитѣ сж две уйгурски рисунки (обр. 46 — 47). Срв. още едно сасанидско блюдо, чийто конникъ е въ хубаво кроенъ кафтанъ (обр. 48), една сибирска скална рисунка (обр. 49) и една фреска отъ Срѣд-на Азия (обр. 50).

Самиятъ колчанъ е билъ отъ кожа, а желѣзнитѣ му части служили за запазване на формата му и за украшение.

Отъ срѣдата на XIV в. въ миниатюрата на превода на Манасиевата хроника намираме единъ български (колчанъ (обр. 51).